

vzhodu te pozdravlja Sierra Nevada s svojimi vršaci. Najvišji med njimi Mulhacen, 3481 metrov. Prihaja ti v spomin, da je bila v Granádi strta zadnja moč Mavrov, ko sta kralj Ferdinand in kraljica Izabela l. 1492. vzela mesto v svojo posest. Takrat je ostavil poslednji kalif Boabdil Španijo za vselej.

S stolpa gremo v notranje prostore Alhambre. Vsak oddelek ima svoje ime. Sala de los Embajadores je dvorana, kjer je sprejemal kalif poslanca, Dalje so: Sala de la Barca, Sala de la Justicia, Sala de los Macárabes itd. Nič ogromnega, nič veličastnega, toda vse nenavadno ljubko in nežno, ki ti kaže bujnost orientalske domišljije. Oboki so podprti z vitkimi stebriči. Primerjal bi jih igračam, akoprav nosijo veliko pezo. Z arabeskami okrašene stene izgledajo kakor bi bile preprežene s čipkami. Posebno divno je dvorišče Patio de los Leones. V krogu je razvrščenih dvanajst levov, na katerih sloni velik nabiralnik z vodo.

Tako hodimo iz ene dvorane v drugo in povsod občudujemo krasna dela arabskih umetnikov. Ni čudo, da sanjajo o Alhambri pesniki, slikarji in učenjaki. Kar je dal prizidati cesar Karol V., je sicer zelo obsežno, toda gledé lepote se ne more primerjati s tem, kar so zidali kalifi. Vrhtega Karlova stavba še do danes ni dovršena.

XII.

Granáda-Sevilla, 26. septembra 1905.

Fant, ki je hodil z menoj po Granádi, mi je bil zvest do zadnjega. Ko sva šla na železniško postajo in je zaslišal pisk, je stekel hitro dalje, češ, zamudila bova. Sploh je kazal nekako zaupanje do mene neznanega človeka.

Po isti progi, kakor sem došel, zopet v Bobadillo nazaj. Na vseh kolodvorih v obližju Granáde veliko vagonov napolnjenih z belo peso. S tem pridelkom in s tovarnami za sladkor naklanja država bednem prebivalstvu nekoliko zaslužka. Tudi s kopanjem rude v Sierrri Nevada se odpira delavcem boljša prihodnost.

Prihod v Bobadillo ob 15:25, to je ob 3:25 popoldne. Sešel se z g. M., stotnikom avstrijskega generalnega štaba. Spoznala sva se že v Toledu ter si postala kot Avstrijca takoj prijatelja. Poleg tega naju veže tudi gledé potovanja neka sorodnost, ker sva prišla oba Španijo ogledovat. Žal, da nimava enakega načrta. Stotnik se popelje v Gibraltar in odrine s parnikom v Neapolj, mene pa čaka pot po suhem v severne španske pokrajine.

Iz Bobadille vozi poštni vlak v Sevillo šest ur in pol. Pri postaji Fuente Piedra slano jezero, obdano z oljkami. Semintje se je jezero posušilo. Prostori, kjer se je voda posušila, izgledajo kakor opadeni s slano. Nenavadna pokrajina. Zapustivši vas La Roda smo se obrnili proti zapadu. Na obeh straneh

CORDOVA: REKA GUADALQUIVIR IN ŠKOFIJSKA CERKEV (PREJ MAVRIŠKA MOŠEJA)

železnice živ plot iz mogočnega kaktusa. V Osuni ginljivo slovo nekega mladeniča. Spremljevali so ga moški, ženske in otroci. Podajanje rok, poljubovanje, solze v očeh. Dosti je na svetu ljubezni, ki se kaže samo z vnanjimi znamenji. Na tak način pa, kakor sem videl tukaj, razodeva se prava, odkritosrčna ljubezen.

Sledi mestece Marchena. Ob južni strani daljno gorovje, iznad katerega se vzdiguje ošpičena gora Sierra del Pinar. Žareč solčni zahod. V Utreri daljša pomuda. Tu se križajo vlaki v Sevillo in Cadiz. Enakomeren klic moža, ki je ponujal svežo vodo.

Vlak se zopet spusti v dir. Na temnem obzorju se že vidi sijaj električnih žarnic. Vedno bliže prihaja razsvetljava. Ob polu enajstih zvečer smo došli v glavno mesto Andaluzije.

Vreme: V Granádi zjutraj deževalo, blato po ulicah. Čez dan oblačno, tuintam jasno. Zjutraj ob šestih v Granádi $+14^{\circ}$, opoldne v Loji $+16^{\circ}$, zvečer ob šestih v Osuni $+16^{\circ}$ R.